

סדרת סיפורי ניאקסיה

הזחשה ורזפי הקליקה

ספר ראשון בדואט ילודי הקליקה

קאריסה ברודבנט

הזמשה ורזפי הלילה

סדרת סיפורי ניאקסיה

הספר הראשון בדואט ילודי הלילה

קאריסה ברודבנט

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

מאנגלית: ג'ני להב אלעזרי

קאריסה ברודבנט
הנחשה וכנפי הלילה

Carissa Broadbent
THE SERPENT AND THE WINGS OF NIGHT

Copyright © 2022 by Carissa Broadbent

עורכת: שרון שלו
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: שירי צוק
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2024 | 2024 נדפס בישראל

סידור, עימוד, הפקה וקודם־דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-7831-23-6 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

הערת המחברת:

ספר זה מכיל נושאים שעלולים להיות קשים לחלק מהקוראים, בהם: אלימות, עינויים (ברקע), פלאשבק של אונס (בעקבות הסרת הסכמה), פגיעה עצמית, התעללות רגשית, עברות והתייחסויות לניצול מיני.

אובי

בית
הדם

ים העצמות

המדינות האנושיות

בית
הצללים

ים השנהב

האנקול של
ליאקסיה

טראס

סאלינה

השטח הרישאי

נהר ליסוח

סיבריאני

בית
הלילה

פרולוג

המלך לא ידע אז שאהבתו הגדולה ביותר תהיה גם החורבן שלו – וגם לא ששניהם יתגלמו בדמותה של ילדה אנושית קטנה וחסרת אונים.

היא הייתה משב בודד של חיים במרחב אינסופי של ריקבון, בת-התמותה החיה היחידה בטווח של מאות קילומטרים. הילדה הייתה אולי בת ארבע, אולי שמונה – היה קשה לדעת, כי היא הייתה כל כך קטנה, אפילו על פי אמות מידה אנושיות. רק יצור קטן ושברירי עם שיער שחור חלק, שהסתיר עיניים אפורות גדולות.

במקום כלשהו, קבורים מתחת לקורות חרוכות ואבנים מתפוררות, שכבו כנראה בני משפחה של הילדה, מרוסקים ללא היכר. או אולי גופותיהם המושחתות הושארו בחוץ בלילה ונלקחו משם על ידי טורפים, בדיוק כמו אלה שארבו עכשיו לילדה, מביטים בה באותה מידת עניין בה נץ מסתכל על ארנב.

בני האדם, כמובן, לא היו יותר מכך בעולם הזה – טרף, מטרד – לעיתים קרובות שניהם.

שלושת הגברים המכונפים נחתו לפניה, מחייכים לנוכח מזלם. הילדה הקטנה החלה מייד להיאבק בהריסות שמסמרו אותה למקום. היא זיהתה מה הם – זיהתה את שיניהם המחוודרות ואת כנפיהם השחורות וחסרות הנוצות, ואולי היא אפילו זיהתה את המדים שהם לבשו, הסגול העמוק של מלך ההייאג', מלך ילודי-הלילה. אולי הגברים ששרפו את ביתה לבשו מדים זהים לאלה.

אבל היא לא יכלה לרוץ. בגדיה היו קרועים והסתבכו בהריסות

שהקיפו אותה. היא הייתה חסרת אונים, קטנה מדי בשביל להזיז את האבנים.

"תסתכלו על זה. טלה קטן." הגברים התקרבו. כאשר אחד מהם הושיט את ידו אליה, היא נהמה כלפיו, תופסת את קצות אצבעותיו בין שיניה הקטנות והקהות.

החייל סינן משהו ומשך את ידו, בזמן שבני לווייתו צחקו.

"טלה? יותר כמו נחש צפע."

"או נחש זעמן," אחר לעג.

החייל שנששך שפשף את ידו, מנגב כמה טיפות בצבע שחור-ארגמן. הוא החל לגשת לכיוון הילדה. "לא משנה," הוא רטן. "יש להם את אותו הטעם. ואני לא יודע מה איתכם, בני זונות, אבל אני רעב אחרי לילה כזה ארוך."
אבל אז כיסה אותם צל.

הגברים קפאו על מקומם. הם השפילו את ראשיהם בקידות מלאות יראת כבוד. האוויר הצונן רטט, החשכה מתפתלת סביב פניהם וכנפיהם כמו להב המלטף גרון.

מלך ההייאג' לא פצה פיו. הוא לא היה זקוק לכך. ברגע שנוכחותו נתגלתה, כל לוחמיו השתתקו.

הוא לא היה הערפד החזק ביותר מבחינה פיזית. הוא לא היה הלוחם הנועז ביותר, וגם לא המלומד החכם ביותר. אבל נטען כי זכה לברכתה של האלה ניאקסיה בכבודה ובעצמה, וכל מי שפגש אותו אי פעם נשבע שזו האמת. עוצמה קרנה מכל נקבובית בגופו, והמוות הכתים כל נשימה שלו.

חייליו לא אמרו דבר כשפסע לעבר הריסות הבית הקטן.

"הרישאנים הושמדו באזור הזה," אמר אחד מהם, לאחר כמה

רגעים ממושכים. "שאר האנשים שלנו עברו צפונה ו –"

המלך הרים את ידו והלוחם השתתק.

הוא כרע ברך לפני הילדונת, שהביטה בו בכעס. כל כך צעירה, חשב. חייה, רק קומץ של שנים, היו כאין וכאפס לעומת מאות שנות קיומו. ועם זאת, היא בהתה בו בשנאה יוקדת, עיניה בהירות וכסופות כמו הירח.

"מצאתם אותה פה?" שאל המלך.

"כן, אדוני."

"האם היא הסיבה לדם על היר שלך?"

גל צחקוקים חנוקים נשמע מהחיילים האחרים.

"כן, אדוני." התשובה הייתה קצת מבוששת.

הם חשבו שהוא לועג להם. לא. זה לא היה קשור אליהם כלל.

הוא ניגש אל הילדה, אשר הסתערה עליו בשיניה. הוא נתן לה לנשוך – לא הזיז את ידו, גם כאשר שיניה, קטנות ככל שהיו, שקעו עמוק לתוך האצבע המורה הכחושה שלו.

היא הביטה היישר בעיניו, בלי למצמץ, והוא החזיר לה אותו מבט בעניין הולך וגובר.

זה לא היה מבט של ילדה מבוהלת, שלא ידעה מה היא עושה.

זה היה מבט של יצור, שהבין שהוא מתמודד פנים אל פנים עם המוות, ועדיין בחר לירוק בפניו.

"נחשה קטנה," הוא מלמל.

הגברים מאחוריו צחקו. הוא התעלם מהם. זו לא הייתה בדיחה.

"את לבד?" הוא שאל ברכות.

הילדה לא ענתה. היא לא יכלה לדבר כששיניה נעוצות בעורו.

"אם תשחררי אותי," הוא אמר, "אני לא אפגע בך."

הילדה לא נענתה לו, והמשיכה לבהות בו בזמן שדם שחור זלג במורד סנטרה.

זווית שפתיו של המלך התרוממה. "טוב מאוד. את לא צריכה לבטוח בי."

הוא חילץ בכוח את אצבעו, ואז שחרר בזהירות את הילדה מההריסות בעודה נאבקת בו. גם בעיצומה של התנגדותה האלימה, היא נותרה דוממת. ורק ברגע שהוא הרים אותה – בשם האלה, היא הייתה קלה כל כך, עד שהיה יכול להחזיק אותה ביד אחת – הוא קלט עד כמה היא פצועה, ושכגדיה הקרועים ספוגים בדם. ניחוחה המתוק חדר לנחיריו בזמן שהוא משך אותה אליו, אל חזהו. היא התנודדה על סף אוכרן הכרה, אבל נאבקה בתחושה, כשכל גופה מתוח.

"תנוחי, נחשה קטנה. שום נזק לא ייגרם לך."

הוא ליטף את לחייה, והיא ניסתה לנשוך שוב, אך ניצוץ של קסם הופיע בקצות אצבעותיו. עם לחישת הלילה הזו הגיעה שינה נטולת חלומות, עמוקה מכדי שאפילו הדבר הקטן והמרושע הזה יצליח להתנגד.

“מה אתה רוצה שנעשה איתה?” שאל אחד החיילים.

המלך חלף על פניהם. “כלום. אני אקח אותה.”

רגע של דממה. אף על פי שהוא לא יכול היה לראותם, המלך ידע שהם מחליפים ביניהם מבטים מבלבלים.

“לאן?” שאל אחד מהם לבסוף.

“הביתה,” ענה המלך.

הילדה ישנה, יד אחת נצמדת בחוזקה לחולצת המשי של המלך – עדיין נאבקת, בדרכה הקטנה, גם בשנתה.

הביתה. הוא ייקח אותה הביתה.

מפני שמלך ערפדי ההייאג’ – שליט בית הלילה, שבורך על ידי האלה ניאקסיה, ואחד מהגברים החזקים ביותר שהתהלכו בעולם הזה או הבא – ראה רסיס ממנו בילדה הזאת. ושם, בדיוק מתחת לאגרופה הקמוץ, משהו חמים וחמוץ-מתוק ניצת בחזהו לנוכח דמותה. משהו מסוכן יותר מרעב.

בעוד מאות שנים, היסטוריונים ומלומדים ילמדו על הרגע הזה. על ההחלטה הזאת, שיום אחד תמוטט אימפריה שלמה.

איזו החלטה משונה, הם ילחשו. למה שיעשה את זה?
באמת, למה.

אחרי הכול, ערפדים מיטיבים לדעת, יותר מכל אחד אחר, עד כמה חשוב להגן על הלב שלהם.

ואהבה, אתם מבינים, היא חדה יותר מכל יתד.

၂၀၁၈ ခုနှစ်

အဘိဓာန်

פרק ראשון

זה החל כאימון. רק משחק קטן, תרגול קטן. משהו שהייתי צריכה להוכיח לעצמי. לא הייתי בטוחה מתי זה הפך לתחביב – המרד הסודי והמביש שלי.

יש שיחשבו שלצוד בלילות זה די מטופש בשבילי, כבת אנוש. בהיותי בעמדת נחיתות משמעותית בהשוואה לטרף שלי. אך הלילה היה הזמן שבו הם פעלו, ולכן זה היה הזמן שבו פעלתי גם אני. נצמדתי לקיר, הפגיון אחוז בחוזקה בידיי. הלילה היה חמים, מסוג הלילות בהם חום השמש נצמד ללחות המהבילה של האוויר זמן רב אחרי השקיעה. הריח שעמד באוויר כענן סמיך ורקוב – של אוכל מעופש מהאשפה בסמטאות, כן, אבל גם של בשר נרקב ודם חמוץ. הערפדים לא טרחו לנקות אחריהם כאן, ברובע האנושי של בית הלילה.

בני אדם היו אמורים להיות מוגנים פה, בין חומות הממלכה – אזרחים, גם אם נחותים, חלשים יותר מילודי־הלילה בכל מובן. אבל האמת השנייה הזו הפכה לעיתים קרובות את הראשונה לחסרת חשיבות.

האיש, כנפיו מקופלות וצמודות לגבו, היה בן הייאג'. התברר כי הוא אינו מכשף מיומן, מפני שלא השתמש בכשפים על מנת להקל את הצייד. או אולי הוא פשוט נהנה מההשפעה של כנפיו על הטרף שלו. חלקם היו שחצנים. הם אהבו שמפחדים מהם.

מקומת הגג, התבוננתי בגבר שארב למטרה שלו – ילד קטן, אולי בן עשר, קטן יחסית כתוצאה מתת־תזונה מובנת מאליה. הילד שיחק

בחצר מגודרת של בית חמר, מקפיץ כדור על האדמה שוב ושוב, חסר מודעות למוות ההולך ומזדחל לעברו.

זה היה כל כך, כל כך טיפשי מצד הילד, להיות לכד בחוץ בלילה. מצד שני, ידעתי טוב יותר מכל אחד אחר איך לגדול תחת סכנה מתמדת יכול לשחוק אותך. אולי המשפחה שלו דאגה שילדיה ישהו בתוך הבית לאחר רדת החשכה מדי יום ביומו בעשר השנים האחרונות. הספיקה רק מעידה אחת, אימא אחת שדעתה הוסחה לרגע ושכחה לקרוא לו לחזור הביתה, ילד כעוס אחד, שלא היה מוכן להיכנס פנימה לארוחת הערב. רק לילה אחד מתוך חיים שלמים.

זה קרה לעיתים כה קרובות.

אבל זה לא יקרה הלילה.

כאשר הערפד זז, זזתי גם אני.

ירדתי מקומת הגג למטה אל המדרכה המרוצפת. הייתי שקטה, אבל שמיעתם של הערפדים הייתה מושלמת. האיש הסתובב, מקדם את פניי עם עיניים קפואות ושפה מעוקלת, שחשפה זיק של שנהב חד. האם הוא זיהה אותי? לפעמים הם זיהו. לא נתתי לו את ההזדמנות. זה כבר הפך לעניין שבשגרה, אפשר לומר. שיטה ששכללתי לכדי שלמות במאות לילות בדיוק כמו הלילה הזה.

קודם הכנפיים. שני חתכים, אחד דרך כל אחת מהן – מספיק כדי למנוע ממנו לעוף. עם ערפדי הייאג' זה היה קל. העור הקרומי שלהם היה עדין כמו נייר. אבל לפעמים הייתי תופסת ערפדי רישאן, ואיתם זה היה קצת יותר מאתגר – היה קשה יותר לנקב את כנפיהם עתירות הנוצות – אבל שכללתי את הטכניקה. הצעד הזה היה חשוב, ולכן הוא הגיע ראשון. הייתי צריכה לדאוג שהם יישארו על הקרקע יחד איתי. פעם אחת עשיתי את הטעות ודילגתי על השלב הזה, וכמעט לא שרדתי כדי ללמוד את הלקח.

לא יכולתי להיות חזקה יותר מהם, אז הייתי צריכה להיות מדויקת יותר. אין זמן לטעויות.

הערפד השמיע קול שהיה בין השתנקות כאב לנהמת זעם. פעימות ליבי הפכו לתיפוף מהיר, מזרימות את הדם קרוב יותר לעור. תהיתי אם הוא הריח את זה. העברתי את כל חיי בניסיון להסוות את ריח הדם

שלי, אבל נכון לעכשיו, שמחתי על כך. זה גרם להם להתנהג בצורה אידיוטית. הטיפש הזה אפילו לא היה חמוש, ועדיין הוא השליך את עצמו עליי ללא כל דאגה בעולם.

אהבתי את זה – באמת, מאוד אהבתי את זה – כשהם המעיטו בערכי.

להב היישר לצד, מתחת לצלעות. עוד אחד לגרון. לא מספיק כדי להרוג. מספיק לגרום לו למעור.

דחפתי אותו אל הקיר, להב אחד ממסמר אותו כדי שלא יזוז. ציפיתי את קצה הלהב עם דאיבנות' – חומר חזק, משתק ומהיר פעולה, אם כי לזמן קצר בלבד. זה ישפיע רק למשך כמה דקות, אבל לא הייתי צריכה יותר מכך.

אצבעותיו, שקצותיהן תערים, הצליחו להותיר על לחיי רק כמה שריטות, לפני שתנועותיו החלו להיחלש. וכדיוק כאשר ראיתי את עיניו ממצמצות במהירות, כאילו הוא מנסה להעיר את עצמו, הסתערתי.

צריך לדחוף חזק כדי להצליח לחדור דרך עצם החזה.

הצלחתי – מספיק חזק כדי לשבור את העצם, לפתוח את המעבר לזיבו. ערפדים היו חזקים ממני בכל דרך אפשרית – הגופים שלהם שריריים יותר, תנועותיהם זריזות יותר, שיניהם חדות יותר. אבל הלבבות שלהם רכים לא פחות משלנו.

ברגע שהלהב שלי ניקב את החזה שלהם, תמיד שמעתי את קולו של אבי.

אל תסבי את המבט, נחשה קטנה, לחש וינסנט באוזני.

לא הסבתי. לא אז, וגם לא עכשיו. כי ידעתי מה אראה שם בחשכה. ידעתי שאראה את הפנים היפהפיות של ילד שפעם אהבתי מאוד, ואיך הן נראו כשהסכין שלי חדרה לתוך החזה שלו.

ערפדים היו ילדיה של אלת המוות. אז קצת משונה בעיניי שהם חששו מהמוות לא פחות מאשר בני אנוש. הסתכלתי עליהם בכל פעם, וראיתי את האימה מתקבעת על פניהם, כשהבינו שהמוות מגיע לקחת אותם.

לפחות בכך, היינו דומים. כולנו היינו פחדנים עלוכים בסוף.

דם ערפדים כהה יותר מדם אנושי. כמעט שחור, כאילו לאורך מאות השנים דמם השחיר יותר ויותר כתוצאה מבליעת דם אנושי ודם חיות. ברגע שנתתי לערפד ליפול, הייתי מכוסה בו.

התרחקתי מהגופה. רק אז שמתי לב שהמשפחה בוהה בי – הייתי שקטה, אבל לא שקטה מספיק כדי להימנע מתשומת לב, כשהלכה למעשה עמדתי ממש על סף דלתם. הילד היה כעת אחוז חזק בזרועות אימו. בנוסף, עמדו לצידם גבר ועוד ילדה צעירה יותר. הם היו רזים, בגדיהם פשוטים ומרופטים, מוכתמים מימי עבודה ארוכים. ארבעתם עמדו בפתח, עיניהם נעוצות בי.

קפאתי במקום, כמו איילה שנלכדה על ידי גשש ביער. מוזר, שאלה היו דווקא בני האנוש המורעבים האלה, ולא הערפד, אשר הפכו אותי מציידת לניצודה.

אולי זה היה כי כשהייתי עם הערפדים, ידעתי מי אני. אבל כשהסתכלתי על בני האנוש האלה, הקווים היטשטשו והתערפלו – כאילו התבוננתי בבבואה מעוותת של עצמי.

או אולי אני הייתי הבבואה.

הם היו דומים לי. ובכל זאת, לא מצאתי שום מכנה משותף בינינו. דמיינתי שאם אפתח את פי כדי לדבר אליהם, לא נוכל אפילו להבין את הקולות שכל אחד מאיתנו ישמיע. הם נראו לי כמו חיות.

האמת המכוערת הייתה שאולי חלק ממני נגעל מהם, באותה דרך שנגעלתי מכל החסרונות האנושיים שלי. ועם זאת, חלק נוסף ממני – אולי החלק שזכר שפעם גרתי אני בבית בדיוק כמו זה – השתוקק לקחת סיכון ולהתקרב אליהם.

אני לא אעשה את זה, כמובן.

לא, אני לא ערפדית. זה לפחות היה גלוי לעין, בכל שנייה, מדי יום ביומו. אבל גם לא הייתי אחת מהם.

מכת קור הצליפה בלחיי. נגעתי בה ואצבעותיי נרטבו. גשם. הטיפות הפריעו לשתיקה נטולת הנשימות שלנו. האישה פסעה קדימה, כאילו לומר משהו, אבל כבר הספקתי להחליק בחזרה אל בין הצללים.

לא יכולתי להתאפק מלעשות את העיקוף. בדרך כלל, הייתי מטפסת על המצודה, ישירות אל החדר שלי במגדלים המערביים. במקום זאת, טיפסתי מזרחה, קופצת מעל קירות הגינה בדרך אל מגורי המשרתים. החלקתי פנימה דרך החלון, שהשקיף על שיח פרא גדוש בפרחים כחולים כהים, שקרנו בצבע כסף לאור הירח. ברגע שכפות רגליי נגעו ברצפה, קיללתי, כמעט מועדת על ערמה של משהו שהרגיש כמו בד נוזלי וגלש תחת מגפיי על העץ החלק.

הצחוק נשמע כמו קרקור עורב, שהתפתח במהירות לקפופוניה של שיעולים.

"מְשִׁי", קרקרה האישה הזקנה. "המלכודת הטובה ביותר לגנבים קטנים".

"המקום הזה הוא אסון מזוין, אילנה."

"בעעע." היא התקרבה אליי והציצה לעברי דרך עיניים מכווצות, שואפת פנימה שאיפה עמוקה ורעשנית של הסיגר שלה ופולטת את העשן דרך אפה. היא הייתה לבושה בבד שיפון גולש וצבעוני. שיער מפוספס שחור-אפור נערם על ראשה בנפח מרשים. עגילי זהב השתלשלו מתנוכי אוזניה, ועיניה המקומטות נצבעו בגוונים של אפור-כחול בתוספת משיכות נדיבות של כחל.

הדירה שלה הייתה צבעונית ומבולגנת כמוה – בגדים ותכשיטים וצבעים בוהקים פזורים על כל משטח. נכנסתי דרך חלון הסלון שלה, ועכשיו סגרתי אותו נגד הגשם. המקום היה קטנטן, אבל הרבה יותר יפה מבתי הטיט המתפוררים שברובע האנושי.

היא בחנה אותי מלמעלה למטה, משפשפת את צווארה. "אני לא מקבלת שום ביקורת מעכברוש טובע כמוך."

הבטתי למטה על עצמי והחורתי. רק עכשיו, באור העששית הרך, הבנתי עד כמה אני נראית פרועה.

"אי אפשר בכלל לנחש שאת יפה מתחת לכל זה, אוראיה," היא המשיכה. "את מתעקשת להיראות לא מושכת. וזה מזכיר לי! יש לי משהו שבבילך. פה."

היא נברה בערמה המקומטת שלצידה בידיה הגבשושיות מדלקת פרקים, ואז שלפה חופן בד וזרקה אותו לעברי, אל צידו השני של החדר. "תפסי."

תפסתי את הצרור באגרופי, ואז פתחתי אותו. רצועת משי בצבע סגול עמוק יפהפה, עם קצוות רקומים בזהב, שהייתה ארוכה כמעט כמו שאני הייתי גבוהה.

"הזכיר לי אותך." אילנה נשענה על משקוף הדלת ולקחה עוד שאיפה מהסיגר שלה.

לא שאלתי איפה היא השיגה משהו כזה. השנים העוברות לא פגמו באצבעותיה המיומנות – או בחלקלקות שלהן.

"עדיף שתשמרי את זה. אני לא לובשת דברים כאלה. את יודעת

את זה."

מדי יום ביומו לבשתי רק שחור, בגדים פשוטים שמשכו מעט תשומת לב ואפשרו לי טווח תנועה חופשי. מעולם לא לבשתי משהו בהיר (אשר ימשוך אליי עיניים לא רצויות), בדים גולשים ומתנפפים (אשר יאפשרו למישהו לתפוס אותי), או בגדים מגבילים (אשר יקשו על היכולת שלי להילחם או לברוח). לבשתי בגדי עור רוב הזמן, גם בחום המעיק של הקיץ. הם הגנו עליי ולא משכו תשומת לב.

נכון, אולי הערצתי דברים יפים כמו כל אחד אחר. אבל הייתי מוקפת בטורפים. הישרדות תמיד קדמה ליהירות.

אילנה גיחכה בלעג. "אני יודעת שגם את אוהבת את זה, עכברושה. גם אם את חוששת מדי ללבוש 'תם. ממש חבל. הנעורים מבוזבזים על הצעירים. גם היופי. זה צבע שהולם אותך. מציד, תרקדי עם זה עירומה בחדר השינה שלך."

הרמתי גבה בעודי בוחנת את הצבעים הססגוניים שלה. "זה מה שאת עושה עם שלך?"

היא קרצה. "כל זה והרבה יותר. ושלא תעמידי פנים שאת לא." אילנה מעולם לא הייתה בחדר שלי, ובכל זאת היא הכירה אותי מספיק טוב כדי לדעת שבהחלט הייתה לי מגירה אחת עמוסה בפריטים צבעוניים קטנים, שאספתי לאורך השנים. דברים שהיו ראוותניים

מדי בשביל ללבוש בחיים האלה, אבל כאלה שיכולתי, אולי, לחלום ללבוש בעולם אחר.

עד כמה שניסיתי להסביר לה את זה, אילנה לא הבינה את הזהירות שלי. היא הבהירה לי שוב ושוב שנמאס לה – "נמאסו!" היא הצהירה – מזהירות.

למען האמת, לא הבנתי איך המכשפה הזקנה שרדה כל כך הרבה זמן, אבל הייתי אסירת תודה על כך. בני האנוש שראיתי בשכונות העוני הבוקר לא דמו לי כלל, והערפדים שהקיפו אותי, אפילו פחות. רק אילנה נמצאה איפשהו באמצע, בדיוק כמוני. אם כי מסיבות שונות לחלוטין.

גידלו אותי בעולם הזה, אבל אילנה הצטרפה אליו מרצונה החופשי לפני עשר שנים. כנערה צעירה, הייתי מרותקת ממנה. פגשתי רק מעט בני אנוש אחרים. לא הבנתי אז שאילנה הייתה, גם בין בני האנוש, די... ייחודית.

אילנה נגעה בצווארה שוב. הבנתי שהבד האחוז באגרופה לא היה אדום, או לפחות לא במקור. התקרבותי קצת והבחנתי בפצעים שעל גרונה – שלושה סטים של שני פצעים. ואז הבחנתי בתחבושת שעל מפרק כף ידה, שכיסתה על עוד – רק ניאקסיה יודעת כמה – פצעים. ארשת פניי כנראה השתנתה כי היא פרצה שוב בצחוק.

"הייתה ארוחת ערב גדולה הלילה," היא אמרה. "שילמו לי היטב על כך. שילמו כדי שגברים נאים ימצצו את הצוואר שלי כל הלילה. הגרסה הצעירה של עצמי הייתה ממש נלהבת מכך." לא הצלחתי אפילו לחייך.

כן, לא היה לי שום מושג איך אילנה שרדה כל כך הרבה זמן עד עכשיו. רוב בני האנוש שמכרו את דמם מרצונם החופשי – והיו מעטים כאלה – נהרגו בתוך שנה מתחילת העבודה שלהם. ידעתי יותר מדי טוב כמה מעט שליטה עצמית הייתה לערפדים כשרעב נכנס לתמונה.

היו דברים שאילנה ואני לעולם לא נסכים עליהם. "אני לא אהיה בסביבה לזמן מה," אמרתי, משנה נושא. "רק רציתי שתדעי, כדי שלא תדאגי."

פניה של אילנה קפאו. גם באור המעומעם, ראיתי אותה מחוירה.
 "הבן זונה הזה. את הולכת לעשות את זה."
 לא רציתי לנהל את השיחה הזאת, על אף שידעתי שהיא תגיע.
 "כדאי שתחשבי על עזיבת את העיר הפנימית באופן זמני,
 המשכתי. "תלכי לשכונות. אני יודעת שאת שונאת את זה שם, אבל
 אז לפחות –
 "זין על זה."
 "זה הקג'ארי, אילנה. לא בטוח פה בשבילך. לכל בן אנוש מחוץ
 לאזור המוגן."
 "אזור מוגן. שכונות העוני האלה. יש סיבה בגללה עזבתי. המקום
 הזה מסריח מאומללות." אפה התכווץ. "אומללות ושתן."
 "בטוח שם."
 לא החמצתי את האירוניה בדבריי, כשאני מכוסה בדם, לאחר
 שחזרתי משם.
 "נההה. ביטחון זוכה להערכת יתר. איזה סוג חיים אלה? את רוצה
 שאני אעזוב, כאשר האירוע הכי מרגש במאתיים שנה עומד להתרחש
 על סף דלתי? לא, מתוקה. אני לא עושה את זה."
 אמרתי לעצמי שאישאר רגועה – ידעתי שאילנה בטח לא תקשיב
 לי. ולמרות זאת, לא הצלחתי למנוע מתסכול להשתרכב לקולי.
 "את מתנהגת כמו טיפשה. זה רק כמה חודשים. או אפילו כמה
 ימים! אם תוכלי לצאת מפה רק לאירוע הפתיחה של –
 "טיפשה!" היא הטיחה. "זה הוא שמדבר מגרונך? ככה הוא קורא
 לך, בכל פעם שאת רוצה לעשות משהו שלא בשליטה שלך?"
 פלטתי אוויר דרך שיניים חשוקות. כן, וינסנט אכן קרא לי טיפשה,
 אם סירבתי להגן על עצמי ללא סיבה טובה. והוא גם צדק בכך.
 הרובע האנושי אולי עלוב ועני, אבל לפחות לכני אנוש יש שם
 מעטה הגנה. כאן? לא ידעתי מה יקרה לאילנה, או לכל בן אנוש
 בתוך העיר הפנימית, ברגע שהקג'ארי יתחיל. במיוחד למישהו שכבר
 הסכים לוותר על הדם שלו.
 שמעתי סיפורים איך השתמשו בכני אנוש בטורנירים האלה. לא
 ידעתי מה היה אמת ומה בגדר הגזמות, אבל הם גרמו לבטן שלי

להתהפך. לפעמים רציתי לשאול את וינסנט, אבל ידעתי שהוא יחשוב שאני חוששת לעצמי. לא רציתי שהוא ידאג בגללי יותר ממה שהוא כבר דאג. וגם... הוא לא בדיוק ידע עד כמה אילנה ואני התקרבנו זו לזו בשנים האחרונות.

היו הרבה דברים שווינסנט לא ידע. חלקים שלי שלא התאימו לחזון שלו, של מי שאני. כמו שהיו בי דברים שאילנה לעולם לא תבין.

ובכל זאת, לא ידעתי מה אעשה בלי שניהם. לא הייתה לי משפחה פה. מי שהיה איתי בבית הזה, כשווינסנט מצא אותי – נהרג. אם קרובי משפחה רחוקים שרדו, הם היו לכודים איפשהו, במקום שלא יכולתי להגיע אליו. לפחות לא עד שאנצח את הקג'ארי. אבל היה לי את וינסנט, והייתה לי אילנה, והם הפכו לכל מה שדמיינתי כמשפחה, גם אם שניהם לא הצליחו להבין את כל הסתירות הפנימיות שהיו בי. לפתע, כשהאפשרות לאבד את אילנה נראתה מוחשית מדי, ליבי התמלא בפחד וסירב להשלים עם זה.

"אילנה, בבקשה." קולי היה חנוק. "בבקשה, פשוט תלכי לשם." ארשת פניה של אילנה התרככה. היא תקעה את הסיגר במאפרה גרושה והתקרבה אליי כל כך, שיכולתי לספור את הקמטים סביב עיניה. ידה הגרומה ליטפה את לחיי. היא הריחה מעשן, מבושם ורדים חריף מדי – ומדם.

"את מתוקה," היא אמרה. "עוקצנית אבל מתוקה. בסגנון חומצתי. כמו... כמו אננס."

בניגוד לרצוני, זווית פי התרוממה. "אננס?" איזו מילה מגוחכת. מההיכרות שלי איתה, היא בטח המציאה את המילה.

"אבל אני עייפה, מתוקה. עייפה מלפחד כל הזמן. עזבתי את הרובע כי רציתי לראות איך זה כאן, וזו באמת הייתה הרפתקה, בדיוק כפי שחשבתי. אני מסכנת את חיי מדי יום כדי להיות פה. וגם את."

"את לא חייבת להתנהג בטיפשות."

"לשים פס הוא סוג של מרד. אני יודעת שאת מכירה את זה לא פחות טוב ממני. גם אם את דוחפת את כל הצבעים לחלק האחורי של

השידה שלך." היא ירתה מבט מכוון אל בגדיי המוכתמים בדם. "גם אם את מסתירה את זה בצללים של סמטאות הרובע."
 "בבקשה, אילנה. רק לשבוע, גם אם זה לא למשך כל הקג'ארי. הינה." נופפתי בצעיף. "קחי את הדבר הראוותני הזה ותיתני לי אותו כשתחזרי, ואני אפילו מבטיחה שאלבש את זה."
 היא שתקה לרגע ממושך, ואז לקחה את פיסת המשי ותחבה אותה לכיסה. "בסדר. אעזוב בבוקר."
 פלטתי אנחת הקלה.

"אבל את. את, עכברושיית עקשנית..." ידיה הושטו אל פניי, מועכות את לחיי. "את תיזהרי. לא אתן לך הרצאה על מה שהוא מאלץ אותך לעשות –"
 התרחקתי מאחיותה החזקה להדהים. "הוא לא מאלץ אותי לעשות שום דבר."

"נהה!" זותי בדיוק בזמן, כי הלעג היה זרוני כל כך עד שרסיסי רוק התעופפו מסביב. "אני לא רוצה לראות אותך הופכת לאחד מהם. זה יהיה –" הלסת שלה נסגרה באחת, ועינייה חיפשו אחר פניי, כשגל עוצמתי של רגש חלף על פניה. "זה יהיה ממש משעמם."
 זה לא מה שהיא רצתה להגיד, וידעתי את זה. אבל לאילנה ולי היה סוג כזה של יחסים. כל הכנות החשופה, כל העדינות הלא נעימה, הוסתרו בדברים שלא אמרנו. בדיוק כמו שאני לא אגיד בקול שאני מתחרה בקג'ארי, היא לא תגיד בקול שהיא חוששת לי.
 ובכל זאת, נדהמתי לראות אותה על סף דמעות. רק עכשיו הבנתי שהיה לה רק אותי. לי, לפחות, היה את וינסנט, אבל היא הייתה לבר.

מבטי נסחף לעבר השעון ומלמלתי קללה.
 "אני חייבת לזוז", פלטתי, חוזרת אל החלון. "אל תשתי את עצמך למוות, מכשפה זקנה שכמותך."

"אל תשפדי את עצמך עם המקל הזה שתקוע לך בתחת," היא החזירה לי, מנגבת את עיניה, כל רמז לפגיעות הקודמת נעלם.
 כלכה זקנה מטורפת, חשכתי לעצמי, בחיבה.
 פתחתי את החלון ונתתי לאָדי הגשם הקיצי להצליף על פניי. לא

התכוונתי לעצור – משהו כבר יותר השתהה על קצה לשוני, מילים שאמרתי בקול רק פעם אחת למישהו שהרבה פחות הגיע לו. אבל אילנה כבר נעלמה בחזרה אל חדר השינה שלה. בלעתי את מה שהתכוונתי לומר, וחזרתי אל הלילה.

פרק שני

ברגע שהגשם החל לרדת, הוא ירד בחוזקה. אופייני לבית הלילה. וינסנט התברך לעיתים קרובות, בדרכו היבשה והצינית, שהארץ הזאת לא עשתה אף פעם חצי עבודה. או שהשמש תקפה אותנו בחומה הקופה, או שהיא נסוגה לגמרי מתחת לשכבות של עננים אפלוליים בצבעי אדום־אפור. האוויר היה כה צחיח וחס עד שאפשר היה להישבע שהוא יבשל אותך בחיים או לחלופין קר כל כך שיסדוק את המפרקים. בחצי מהזמן הירח הסתתר בתוך האובך, אבל כשהיה גלוי, הוא נצץ כמו כלי כסף ממורקים, אורו כה עז עד שהוא גרם לשקעים ולגבעות בחול להיראות כמו גלי האוקיאנוס – או איך שדמיינתי שמשוהו כזה ייראה.

הגשם ירד לעיתים נדירות בממלכת ילודי־הלילה, אבל כשהוא ירד – זה היה מבול.

כשהגעתי בחזרה אל הארמון, הייתי ספוגה במים. השביל לצד הבניין היה מסוכן, כל אחיזה באבן הייתה חלקלקה מרוב מים, אבל זו לא הייתה הפעם הראשונה שעשיתי את המסע הזה בגשם, וזו גם לא תהיה האחרונה. כשהצלחתי בסוף להיכנס לחדר השינה שלי, שמוקם קומות רבות מעל הקרקע, השרירים שלי צרכו מרוב מאמץ.

שערי נטף מים. סחטתי אותו, ממטירה סימפונית טיפות על ספסל הקטיפה שמתחת לחלון, ופניתי אל האופק. היה חם כל כך עד שהגשם זימן ענן אדים כסוף מעל העיר. הנוף מפה היה מאוד שונה מזה של הגג ברובע האנושי של העיר. שם הנוף כלל שורת בתי טיט, כמו ציור של ריבועים חומים בגוונים משתנים מתחת לאור הירח. עם זאת,

בלב סיברינאג' – בשטח המלכותי של ילודי-הלילה – כל מבט נשטף באלגנטיות מפוארת.

הנוף מהחלון שלי היה מקבץ סימטרי של פיתולים גלילים. ילודי-הלילה שאבו את ההשראה העיצובית שלהם מהשמש והירח – כיפות גג ממתכת, גרניט מלוטשת, צבע כסף שבלט על ויטראז'ים כחולים. מכאן למעלה, אור הירח והגשם כיסו משטח של פלטינה. הקרקע הייתה שטוחה כל כך, שאף על פי שסיברינאג' הייתה עיר ענקית, עדיין זכיתי בהצצה על דיונות החול שבמרחק, מעבר לחומותיה.

הנצח נתן לערפדים הרבה מאוד שנים לשכלל את אומנות החושך, ליצור יופי מסוכן. שמעתי שבכית הצללים, מעבר לים השנהב, הבניינים עוצבו כפי שהם עיצבו להבים, כל מצודה מורכבת ממערכת של צריחים מחודדים מגובבים בצמחי קיסוס משובצים בדם. היו שטענו כי האדריכלות שלהם הייתה הכי מעודנת בעולם – אבל לא ידעתי איך מישוהו יכול לטעון דבר כזה, אם הוא היה רואה את בית הלילה כפי שאני ראיתי, מהחדר הזה. גם לאור יום המראה היה מהמם, כשאיש מלבדי לא יכול היה לחזות בכך.

סגרתי בזוהירות את החלון, ובקושי סיימתי לנעול אותו עם הברית, כשנשמעה דפיקה על הדלת שלי. שתי נקישות, שקטות אך תובעניות.

לעזאזל.

מזל שלא חזרתי כמה דקות מאוחר יותר. היה מסוכן לצאת החוצה הלילה, אבל לא הצלחתי להתאפק. העצבים שלי היו מתוחים מדי. הידיים שלי היו צריכות לעשות משהו.

הסרתי במהירות את המעיל שלי וזרקתי אותו לערַמת בגדים זנוחה בפניה, ואז תפסתי את החלוק שלי וכרכתי אותו סביבי. לפחות זה יצליח להסתיר את הדם.

חציתי את החדר במהירות ופתחתי את הדלת, וינסנט לא היסס לרגע לפני שנכנס פנימה.

הוא הסתכל על החדר במבט קר ושיפוטי. "בלגן פה."

עכשיו ידעתי איך אילנה הרגישה. "היו לי דאגות גדולות יותר

מאשר לנקות פה."

"שמירה על הסדר חשובה לבהירות מחשבתית, אוראיה."

אני בת עשרים ושלוש, והוא עדיין נותן לי הרצאות כאלה. נגעת במצח שלי, כאילו הוא העניק לי מידע ששינה לחלוטין את עולמי. "לעזאזל. באמת?" עיניו, כסופות כמו הירח, הצטמצמו לעברי. "את פרחית חצופה, נחשה קטנה."

דווקא כשהעליב אותי, הוא נשמע מלא חיבה כלפיי. אולי הייתה משמעות לכך ששניהם, גם וינסנט וגם אילנה, הסוו את הרכות שלהם תחת מילים בוטות. הם היו שונים כל כך זה מזה בכל מובן אחר. אבל אולי המקום הזה גרם לכולנו להיות כאלה. לימד אותנו להסוות אהבה באמצעות קצוות חדים.

כעת, מאיזושהי סיבה, הנזיפה הזאת גרמה ללחץ בחזה שלי. מורד, הדברים שגורמים לִפְחַד לבעבע לבסוף אל פני השטח. פחדתי, גם אם ידעתי היטב שעדיף לא לומר זאת בקול. וידעתי שגם וינסנט מפחד. ראיתי את זה בדרך בה החיוך שלו נעלם כשהוא הסתכל עליי. היו כאלה שחשבו שווינסנט לא פוחד מכלום. ככה חשבתי גם אני במשך זמן רב. גדלתי כשאני מתבוננת בו שולט – מתבוננת בו משיג כבוד מוחלט מקברה שלא כיבדה דבר.

הוא היה אבא שלי בשמו בלבד. אולי לא היה לי את הדם שלו, את יכולת הכישוף שלו, או את הנצחיות שלו. אבל הייתה לי את אותה האכזריות. הוא אילף אותי לזה, קוץ אחר קוץ.

למרות זאת, כשגדלתי למדתי שלהיות אכזרית לא היה כמו להיות חסרת פחד. פחדתי באופן מתמיד, וגם וינסנט. הגבר שלא פחד מכלום פחד עליי – בתו האנושית שגדלה בעולם שנועד להרוג אותה. עד הקג'ארי. טורניר עם היכולת לשנות הכול.

עד שאנצ'ה, וזה ישחרר אותי.

או שאפסיד, וזה יהרוס אותי.

וינסנט מצמץ, ושנינו קיבלנו את ההחלטה הדוממת והמשותפת לא לתת קול למחשבות כאלה. הוא בחן אותי מלמעלה למטה, כאילו הבחין במראה שלי בפעם הראשונה. "את רטובה."

"עשיתי אמבטיה."

"לפני האימונים?"

"הייתי צריכה להירגע."

טוב, זו הייתה האמת. פשוט מצאתי דרך אחרת להירגע, במקום להשתרע באמבטיית לוונדר.

אפילו ההצהרה הזו הייתה קצת קרובה מדי להכרה במציאות של מצבנו, וגרמה לחוסר נוחות אצל וינסנט. פיו התעקל, והוא העביר יד דרך שערו הבלונדיני הבהיר.

הסימן המסגיר שלו. הסימן היחיד. משהו העיק עלינו. אולי זה היה בגללי ובגלל התחרויות הקרובות או...

לא יכולתי שלא לשאול.

"מה?" שאלתי, בשקט. "צרות עם הרישאנים?"

הוא שתק.

הבטן שלי צנחה. "או עם בית הדם?"

או עם שניהם?

גרוננו נע והוא נענע את ראשו. אבל התזווה הקטנה הזאת הספיקה כדי לאשר את החשד שלי.

רציתי לשאול עוד שאלות אך ידו של וינסנט נשמטה לירכו והבנתי שהוא הביא איתו את החרב שלו.

"העבודה שלנו יותר חשובה מדברים משעממים כאלה. תמיד יהיה עוד אויב שניאלץ לדאוג לגביו, אבל עכשיו כל מה שיש לנו זה את הלילה הזה. בואי."

וינסנט היה מדריך אכזרי, כפי שהיה בתור שליט. יסודי ודקדקן. התרגלתי לכך, אבל עדיין העוצמה שלו תפסה אותי לא מוכנה הלילה. הוא לא נתן לי זמן לחשוב או להסס בין המתקפות. הוא השתמש בכלי הנשק שלו, בכנפיו, בעוצמת כוחו המלאה – אפילו בכישוף שלו, שאותו הוא יישם לעיתים נדירות באימונים שלנו. זה היה כאילו הוא רצה להראות לי איך זה יהיה אם מלך ערפדי ילודי-הלילה ירצה במותי.

אבל מצד שני, וינסנט מעולם לא הסתיר ממני כלום. גם כשהייתי

ילדה, הוא מעולם לא נתן לי לשכוח שהמוות מחכה מעבר לכל פינה. כל טעות הסתיימה עם ידו על גרוני – קצות אצבעותיו לוחצות על עורי, מחקות פעולה של ניבים.

“את מתה עכשיו,” הוא יגיד. “נסי שוב.”

הפעם לא נתתי לאצבעות הללו לתפוס את גרוני. השרירים שלי צרחו, תשושים כבר מהמתקפה האחרונה, אבל התחמקתי מכל מכה, החלקתי מתוך כל אחיזה, התקפתי אותו בחזרה על כל מתקפה שלו. ולבסוף, אחרי אינספור דקות מתישות, הצלחתי לנעוץ אותו לקיר, עם אצבע אחת לחזהו – חודו של הלהב שלי.

“אתה מת עכשיו,” התנשפתי.

ותודה לאם הגדולה על כך, כי לא הייתי שורדת עוד שנייה מזוינת בקרב הזה.

זווית פיו של וינסנט התרוממה בגאווה רק לרגע. “יכולתי להשתמש באסטריס.”

אסטריס – בין כוחות הכישוף החזקים ביותר שהוענקו לערפדי ילודי-הלילה, וגם הנדירים ביותר. אנרגיה טהורה, שנטען כי הופקה ישירות מהכוכבים, המתממשת באור שחור מסנוור המסוגל להרוג באופן מיידי במלוא עוצמתו. שליטתו של וינסנט בכוח הזה הייתה יחידה במינה. פעם אחת ראיתי אותו משתמש בו כדי למוטט בניין שלם של מורדי רישאן.

לאורך השנים, וינסנט ניסה ללמד אותי לייצר כשפים. הצלחתי להפיק רק כמה ניצוצות קטנים. כלום ושום דבר בהשוואה לרמה הקטלנית של ערפד בעל יכולת כישוף – מבית הלילה או מכל בית אחר.

לרגע, המחשבה על כך – תזכורת טרייה של כל הדרכים שבהן הייתי נחותה בהשוואה ללוחמים שעמדתי להתעמת מולם – גרמה לי לסחרחורת. אבל הדפתי במהירות את חוסר הביטחון הזה. “לא הייתה כל משמעות לאסטריס, אם כבר הייתי הורגת אותך.”

“תצליחי להיות מהירה כל כך? את תמיד נאבקת כדי להגיע אל הלב.”

צריך לדחוף חזק כדי לחזור דרך עצם החזה.

ממצצתי לנוכח הזיכרון הלא רצוי. "כבר לא".
האצבע שלי עדיין לחצה על חזהו. מעולם לא הייתי בטוחה לגמרי
מתי הסתיימו האימונים שלנו, אז מעולם לא הרפיתי עד שהוכרז
רשמית על סיום הקרב. הוא היה במרחק של סנטימטרים ספורים
ממני – כמה סנטימטרים מהגרון שלי. מעולם לא נתתי לאף ערפד
להתקרב אליי עד כדי כך. ריח הדם שלי היה משכר עבורם. גם אם
ערפד רצה להתנגד לכך – וזה קרה רק לעיתים נדירות במיוחד – לא
בטוח שהוא היה מצליח להשתלט על עצמו.
וינסנט הטמיע בי את הלקחים האלה. אל תבטחי לעולם. אל
תיכנעי לעולם. תמיד תשמרי על הלב שלך.
וכשלא צייתי, שילמתי על כך ביוקר.
אבל לא איתו. לעולם לא איתו. הוא טיפל בפצעים המדממים שלי
אינספור פעמים בלי להפגין שום רמז לפיתוי שנאלץ לעמוד בו. הוא
שמר עליי כשישנתי. הוא דאג לי ברגעי החולשה שלי.
זה הפך הכול לקל יותר. העברתי את כל חיי בפחד, לעולם מודעת
לחולשה ולנחיתות שלי, אבל לפחות היה לי מקום אחד בטוח.
עיניו של וינסנט חיפשו אחר פניי.
"טוב מאוד." הוא הרחיק את ידי. הלכתי לקצה הזירה, נרתעת
כשפשפפתי פצע שהוא פתח מחדש בזרועי. הוא בקושי העיף מבט
בדם.

"את צריכה להיזהר מזה כשתהיי שם," הוא אמר. "מלדמם."
כיווצתי את אפי. בשם האלה, הוא חייב להיות מודאג. לומר לי
דברים בסיסים שכאלה. "אני יודעת."
"יותר מתמיד, אוראיה."
"אני יודעת."

שתיתי לגימת מים מהמימייה שלי, בגבי אליו. עיניי עקבו אחרי
הפְּרָסְקוֹת שעל הקיר – ציורים יפהפיים ואיומים המתארים ערפדים
עם שיניים דמויות סכיני גילוח, מתפתלים בים של דם מתחת לכווכבים
כסופים. העיצוב הזה נפרש על החדר כולו. זירת האימונים הפרטית
הזו הייתה שמורה לווינסנט וללוחמיו הבכירים ביותר, והייתה
מקושטת בצורה מבחילה, יותר ממה שמקום אשר נועד לרוק, דם

וזיעה צריך להיות. הרצפה הייתה עשויה מחול שנהב רך, שהגיע מהדיננות והוחלף מדי שבוע. הקירות העגולים, נטולי החלונות, כוסו בציורי קיר – תמונה פנורמית של מוות וכיבוש.

הדמויות שתוארו בהם היו ערפדי הייאג', עם כנפיים הדומות לכנפי עטלף, שצבעיהן נעו מחלב חיוור לשחור משחור. לפני מאתיים שנה, הכנפיים הללו היו כנפי הנוצות של הרישאנים, השבט היריב של ילודי־הלילה, שנלחם ללא הרף על כס המלוכה של בית הלילה. מאז האלה ניאקסיה יצרה ערפדים לפני יותר מאלפיים שנה – ויש הטוענים שעוד לפני כן – שני השבטים ניהלו מלחמה מתמדת. ועם כל תפנית שהתרחשה, עם כל שושלת דם חדשה על כס המלוכה, תמונת הקיר הזו עברה שינויים – כנפיים צוירו ונמחקו, צוירו ונמחקו, עשרות פעמים לאורך אלפי שנים.

העפתי מבט מעבר לכתפי לעבר וינסנט. באופן נדיר, הוא הותיר את כנפיו פרושות. בדרך כלל הוא העלים אותן בקסמיו, אלא אם היה מדובר באירוע דיפלומטי כלשהו, שדרש ממנו להפגין את כוח ההייאג' שלו. הן היו ארוכות עד כדי כך שקצותיהן כמעט הברישו את הרצפה, ושחורות – שחורות כל כך עד שהן התריסו נגד הטבע, כאילו האור חלחל לתוך עורו וגווע שם. אבל מרשימים עוד יותר היו הפסים האדומים. צבע ארגמן התפשט במורד כנפיו כמו פלגי מים, מתחבר בקצוות ובכל קצה מחודר. כשכנפיו של וינסנט היו פרושות, הן נראו כאילו הן ממוסגרות בדם, בהירות מספיק כדי לפלס את דרכן גם בחשכה הכי אפלה.

השחור היה חריג, אם כי לא חסר תקדים. לעומת זאת, האדום העמוק היה ייחודי. כל יורש של שושלת הייאג' או רישאן נשא שני סימנים – אדום על הכנפיים ועוד אחד על הגוף – אשר הופיעו עם מות היורש הקודם. הסימן של וינסנט התנוסס על בסיס גרונו, ממש מעל עצם הבריח. היה זה עיצוב מקושט ומהפנט, שנראה כמו ירח מלא וכנפיים, שהקיף את צווארו מלפנים בצבע ארגמן חי למראה כמו פצע מדמם. ראיתי אותו רק כמה פעמים. לרוב הוא הסתיר אותו מתחת לז'קטים בעלי צווארון גבוה, או באמצעות בד משי שחור שנכרך בצורה הדוקה ומסודרת סביב צווארו.

כשהייתי צעירה יותר, שאלתי אותו פעם למה הוא לא משאיר אותו גלוי לעיתים קרובות יותר. הוא רק שלח לעברי מבט רציני והעיר ביובש שזה לא חכם להותיר את הצוואר חשוף.

התשובה הזאת לא הייתה אמורה להפתיע אותי. וינסנט היה מודע היטב לכך שאויבים ארבו מעבר לכל פינה, גם מחוץ לחומות וגם ביניהן. כל מלך חדש, הייאג' או רישאן, הוכתר בעקבות ערמת גופות. הוא לא היה יוצא דופן בכך.

הפניתי את מבטי מהציור, בדיוק כשהוא אמר ברוך, "בקרוב יגיע הירח המלא. אמורים להיות לך עוד כמה ימים, אבל זה יכול להתחיל בכל רגע. את צריכה להיות מוכנה."

שתיתי עוד לגימת מים, אך עדיין הרגשתי טעם אפר בפני. "אני יודעת."

"כל דבר יכול להצביע על ההתחלה. היא אוהבת שזה... בלתי צפוי."

היא. אם הלילה, הצללים, הדם – אם כל הערפדים. האלה, ניאקסיה.

בכל רגע נתון, היא יכלה להתחיל את טורניר ההוקרה, שבת הלילה העלה לכבודה, ומתרחש רק פעם במאה שנה. טורניר פראי של חמש תחרויות המתקיימות לאורך ארבעה חודשים, אשר מסתיים עם זוכה אחד בלבד, והענקת הפרס היקר ביותר שידע העולם מעודו: מתנה אחת מהאלה בכבודה ובעצמה.

ערפדים מכל רחבי האוביטראס נהגו להגיע מרחוק כדי להשתתף בקג'ארי, נמשכים אל הבטחות של עושר או כבוד. עשרות הלוחמים החזקים ביותר משלושת הבתים – בית הלילה, בית הצללים ובית הדם – ימותו במרדף אחר התואר הנחשק. וסביר להניח, שגם אני.

הם נלחמו כדי להשיג כוח. אני, לעומת זאת, נלחמתי כדי לשרוד. וינסנט ואני הסתובבנו זה אל זה בריזמנית. הוא תמיד היה חיוור, גון עורו כמעט תואם לגוון עיניו הכסופות, אבל כעת הוא נראה בגוון חולני לגמרי.

הפחד שלו הפך את הפחד שלי לבלתי נסבל, אבל הדפתי אותו עם הבטחה לעצמי. לא. התאמנתי כל חיי לקראת זה. אני אשרוד את הקג'ארי. אני אנצח בטורניר.
כדיוק כפי שעשה וינסנט לפניי, לפני מאתיים שנה.
הוא כחכה בגרונו והזדקף. "לכי תחליפי לבגדים מהוגנים. אנחנו הולכים להסתכל על המתחרים שלך."

פרק שלישי

וינסנט טען כי מדובר במשתה כדי לקדם את פניהם של אלו שהגיעו מרחוק לבית הלילה לפני התחלת הקג'ארי. אבל זה היה בלשון המעטה. האירוע היה פחות "משתה" ויותר הפגנת גרגרנות עסיסית וחסרת בושה.

ובכן, זה התאים, לא? הקג'ארי התקיים רק אחת למאה שנה, ואירוח האירוע היה הכבוד הגדול ביותר שניתן לבית הלילה. במהלך הטורניר, סיבריאג' קיבלה את פניהם של אורחים מכל פינות האוביטראס, כולל משלושת הבתים. זהו אירוע דיפלומטי חשוב, במיוחד בשביל האצילים מבית הלילה ובית הצללים. אף אחד לא התלהב במיוחד מהביקור של בית הדם – הייתה סיבה בגללה איש מילודי-הדם לא הוזמן לאירוע הזה – אבל וינסנט לעולם לא יוותר על ההזדמנות להתרברב לפני יתר החברה הערפדית המיוחסת.

לעיתים נדירות הגעתי לחלק הזה של המצודה, עד ששכחתי כמה הוא מרשים. התקרה היא כיפה גבוהה של זכוכית מצוירת, כוכבים צבועים בזהב מפוזרים על רקע בצבע תכלת. אור הירח, שחדר דרכה, פיזז מעל הקהל במערבולות. כשישה שולחנות ארוכים היו ערוכים, כעת עם השאריות בלבד של מה שהיה ללא כל ספק משתה מדהים עד לפני כמה שעות.

ערפדים נהנו מכל סוגי האוכל, אף על פי שדם – אנושי, ערפדי או חייתי – היה הכרחי להישרדותם. האוכל, שכבר התקרר, עדיין נותר על השולחנות, בזמן שהצלחות והמפות היו מנוקדות בדם, טפטופים ונתזים של ארגמן יבש.

חשבתי על הפצעים שעל גרונה ובמפרק כף ידה של אילנה, ותהיתי אלו מהכתמים שייכים לה.

"כולם כבר אכלו." וינסנט הציע לי את זרועו ולקחתי אותה. הוא מיקם אותי בינו וכין הקיר. התנהגותו נראתה אגבית, אך ידעתי כי מדובר פה בהחלטה מאוד מכוונת – הזרוע והמיקום שלי. הראשון הזכיר לשאר החדר שאני בתו. השני הגן עליי פיזית מפני כל מי שעלול, בתאוות דם, לקבל החלטה פזיזה שיתחרט עליה.

וינסנט לרוב לא הרשה לי להשתתף באירועים מן הסוג הזה – מסיבות מוכנות. שנינו הבנו, שבן אנוש הנמצא באולם נשפים מלא ערפדים רעבים, הוא בגדר רעיון גרוע לכל המעורבים בדבר. במקרים הנדירים שבהם השתתפתי באירועי החברה הגבוהה של הערפדים, משכתי תשומת לב בוטה. היום הזה לא היה חריג. כל המבטים נחתו עליו כשהוא נכנס. ואז עברו אליי.

הלסת שלי ננעלה והשרירים התקשחו.

כל דבר לגבי זה הרגיש כמו טעות. להיות גלויה לעין בצורה כזו. להיות על המשמר מכל כך הרבה איומים פוטנציאליים.

עם סיום ארוחת הערב, רובם עברו לרחבת הריקודים. כמאה אורחים הסתובבו, רקדו או ריכלו בזמן שלגמו מכוסות של יין אדום – או דם. זיהיתי את פניהם המוכרות של אנשי החצר של וינסנט, אבל היו גם הרבה מאוד זרים. אלה מבית הצללים לובשים בגדים כבדים וצמודים, הנשים מתהדרות במחוכים ושמלות נשף צמודות מקטיפה, הגברים בז'קטים מינימליסטים מבד קשיח – מאוד שונה מבדי המשי הנשפכים של בית הלילה. ראיתי גם כמה פנים לא מוכרות מהמחוזות המרוחקים של בית הלילה, אנשים שלא גרו בתוך העיר הפנימית, אך אולי שלטו על מחוזות מרוחקים ממערב למדבריות, או על שטחי האיים של בית הלילה בים העצמות.

"חיפשתי תחבושות," וינסנט הרכין את ראשו ודיבר אליי בשקט, חלש מספיק כדי שאיש לא ישמע. "חלק כבר העניקו את מתנת הדם שלהם."

לניאקסיה – כדי לסמן את השתתפותם בקג'ארי. היריבים שלי.

"לורד ראבינת'." הוא הנהן לכיוונו של גבר עם שיער מאפיר, שהיה באמצע שיחה נלהבת בצד השני של אולם הנשפים. באחת מתנועות ידיו קלטתי הבזק לבן – בד ספוג בשחור-אדום המכסה פצע על ידו.

"נלחמתי בו מזמן," אמר וינסנט. "הברך הימנית שלו בעייתית. הוא מסתיר זאת היטב, אבל היא מכאיבה לו מאוד."

הנהנתי ותייקתי בזהירות את המידע הזה, בזמן שווינסנט המשיך להוביל אותי ברחבי החדר. אולי בעיני מישהו שלא הקדיש לכך תשומת לב, נראינו כאילו אנחנו פשוט מתהלכים לנו בנינוחות, אך עם כל צער, הוא הצביע על מתחרים אחרים, מספר לי כל מה שהוא יודע על הרקע או החולשות שלהם.

אישה ילודת-צללים רזה ובעלת שיער בהיר ותווי פנים חדים. "קירטה ת'אן. פגשתי אותה מזמן. היא סייפת חלשה, אבל מכשפה חזקה. תשמרי על המחשבות שלך כשאת לידה."

גבר גדול וגבוה, שעניו איתרו אותי ברגע שנכנסנו לאולם. "בירון אימאנטי. תאב-הדם הכי גרוע שאי פעם ראיתי." שפתו של וינסנט התעוותה בגועל. "הוא ירדוף אחריך, אבל יתנהג בצורה כל כך מטופשת, עד שיהיה לך קל להשתמש בזה נגדו." סיימנו סיבוב אחד ברחבי אולם הנשפים והתחלנו את השני. "ראיתי עוד כמה. איברהים קיין. ו –"

"איברהים?"

גבתו של וינסנט זזה. "הרכה אנשים ישתתפו בקג'ארי רק כי הם מרגישים שאין להם ברירה."

מצאתי את איברהים בקצה השני של האולם. הוא היה ערפד צעיר, מבוגר ממני רק במעט, עם שפלות רוח לא אופיינית. כאילו הוא חש במבטי, מבטו הופנה לכיווני מתחת לערמת שיער שחור מתולתל. הוא חייך אליי חיוך קלוש, חושף חניכיים הרוסות, שבלטו בהיעדר ניבים. לצידו עמדה אימו, אישה תוקפנית בצורה בוטה כפי שבנה היה שקט – ומקור פצעיו.

היה זה סיפור שכיח מדי בשביל להיות טראגי. לפני כעשר שנים, כשאיברהים היה על סף בגרות, הוריו מסמרו אותו למקום, עקרו את

שיניו וגרמו נזק לרגלו השמאלית. הייתי כבת שלוש-עשרה כשזה קרה. פניו של איברהים היו עיסה של עור חבול ונפוח. בלתי ניתנות לזיהוי. הייתי מזועזעת, ולא הבנתי למה וינסנט לא היה.

מה שלא הבנתי אז היה שערפדים חיו בפחד קבוע מבני משפחתם. חיי נצח הפכו את הירושה לעסק עקוב מדם. אפילו וינסנט רצה את הוריו – ואת שלושת אחיו – כדי לזכות בתואר שלו. ערפדים הרגו את הוריהם למען עוצמה, ואז פצעו קשות את ילדיהם על מנת למנוע מהם לעשות את אותו הדבר. זה סיפק את האגו שלהם בהווה והבטיח את עתידם. השושלת שלהם תמשיך... אבל רק כשהם יהיו מוכנים לכך.

לפחות הקג'ארי ייתן לאיברהים הזדמנות לזכות מחדש בכבודו העצמי, או למות בניסיון לזכות בו. ובכל זאת...

"אין סיכוי שהוא חושב שהוא יכול לנצח," מלמלתי.

וינסנט שלח אליי מבט מזווית העין. "כולם פה בטח חושבים אותו דבר עלייך."

הוא לא טועה.

ענן מהמם של ניחוח לילך הציף אותנו.

"הינה אתה, הוד מעלתך. נעלמת. התחלתי לדאוג."

וינסנט ואני הסתובבנו. ג'סמין ניגשה אלינו, מסיטה בזהירות גל של שיער חום חלק מעבר לכתפה החשופה. היא לבשה שמלת נשף בצבע אדום בוהק, בגזרה פשוטה שנצמדה לחמוקיה הנדיבים. היא, בניגוד לרוב בני ההייאג' פה, הותירה את כנפיה גלויות לעין – הן היו בצבע אפור-צפחה, והפתח העמוק בגב השמלה מסגר אותן בשכבות של בד ארגמן. השמלה הייתה חתוכה עמוק מלפנים והציגה לראווה מחשוף נדיב וצלקת לבנה מנומרת, שהתנוססה באמצע עצם החזה שלה.

היא מעולם לא התביישה לחשוף אותם – את שדיה או את הצלקת שלה. לא שאני יכולה להאשים אותה. השדיים שלה היו מרשימים מבחינה אובייקטיבית, ובנוגע לצלקת... השמועה אמרה שהיא שרדה ניסיון הוצאה להורג. אם אני הייתי שורדת כזה דבר, הייתי מציגה לראווה את הסימן הזה בכל יום מזורג.

זווית פיו של וינסנט התעקלה. "העבודה לעולם לא מסתיימת. כמו שאת ודאי יודעת."

ג'סמין הרימה את כוס הארגמן שלה. "אני בהחלט יודעת," היא גררה. אוי, שהשמש המזוינת תיקח אותי.

לא הייתי בטוחה מה אני מרגישה לגבי ראשת המשמר החדשה שלו, שקודמה לא מזמן. נדיר שאישה תשיג עמדה כזאת בבית הלילה – רק שלוש נשים שירתו בתפקיד הזה באלף השנים האחרונות – והייתי בעד זה ולו רק באופן עקרוני. אבל גם אומנתי כל חיי לא לתת אמון. ראש המשמר הקודם של וינסנט היה גבר פרוע למראה ומכוסה צלקות בשם ת'און, ששירת בתפקיד מאתיים שנה. לא אהבתי אותו, אבל לפחות ידעתי שהוא נאמן.

אבל כאשר ת'און חלה ולבסוף מת, המצביאה הכי טובה שלו, ג'סמין, הייתה הבחירה הטבעית להחליפו. לא היה לי שום דבר נגדה, אבל לא הכרתי אותה ומה שבטוח, גם לא בטחתי בה.

אולי רק הייתי רכושנית. נראה שווינסנט מחבב אותה.

הוא רכן אליה קרוב יותר. "את נראית נהדר," מלמל.

ממש מחבב אותה.

בניגוד לרצוני, שמץ של לעג חמק מבין שפתיי. למשמע הצליל, עיניה הסגלגלות של ג'סמין הביטו בי. היא עדיין הייתה מספיק חדשה כדי להתייחס אליי בסקרנות בוטה, במקום ברוגז המתמיד של חברי המעגל הפנימי הקטנטן של וינסנט.

מבטה עלה באיטיות לאורך גופי, קולט את מבנה הגוף ובגדי העור שלי, שותה בצמא כל תו של פניי. אם לא הייתי יודעת טוב יותר, הייתי חושבת שהיא שולחת לעברי מבטי זימה. מה שהיה יכול להיות... ובכן, מחמיא, אילולא זה היה לעיתים קרובות מדוי השלב המקדים לאיזמים על גרוני.

"ערב טוב, אוראיה."

"שלום, ג'סמין."

נחיריה התרחבו – תזווה עדינה, אך הבחנתי בה מייד. פסעתי לאחור, ידי זזה אל הפגיון שלי. גם וינסנט הבחין בכך, ונע בעדינות על מנת למקם את עצמו בין שתינו.

"תני לי עדכון על בית הדם," אמר לה וינסנט, יורה לעברי מבט שציווה עליי ללכת משם. הלכתי חזרה לעבר הדלת, הרחק משאר הקהל.

התרחקתי כמעט מספיק מאורחי המסיבה כך שאוכל לנשום קצת לרווחה. כמעט.

כאשר את צעירה, הפחד משתק. הנוכחות שלו מערפלת את המוח והחושים שלך. כעת, כבר פחדתי במשך כל כך הרבה זמן, ללא שום הפוגות, עד שזה הפך רק לוויסות של עוד תפקוד גופני – פעימות לב, נשימות, זיעה, שרירים. לאורך השנים למדתי איך לנתק את התופעות הפיזיות האלה מהרגשות.

טעמה המריר של הקנאה כיסה את לשוני כשנשענתי על מסגרת הדלת, מתבוננת במשתתפי המסיבה. הקדשתי תשומת לב מיוחדת לאלה שווינסנט ציין שמתחרים בקג'ארי. מלכד איברהים, שישב בשקט ליד השולחן, רובם נראו חסרי כל דאגות, שותים, רוקדים ומפלטטים לאורך הלילה. עם בוא השחר, האם הם יירדמו כשהם מכורבלים עם בן זוג אחד או שלושה, יישנו עמוק ולא יקדישו שום מחשבה לשאלה – אם הם ישרדו מספיק זמן כדי להתעורר שוב?

או שהם סוף־סוף ידעו איך זה לשכב ערים תוך בהייה בתקרה, בהרגשה שאלת המוות מרחפת מעל עורם?
עיניי התמקדו בצידו השני של החדר.

הדמות הייתה כה דוממת, עד שהמבט שלי כמעט חלף על פניה. אבל משהו מוזר בה גרם לי להשתהות, גם אם בתחילה לא ידעתי את הסיבה לכך. אחרי כמה שניות של צפייה, הבנתי שלא מדובר במשהו אחד ויחיד, אלא באוסף של כמה דברים.

הוא עמד בצידו השני של אולם הנשפים, הרחק מכל ההתהוללות ברחבת הריקודים, בגבו אליי. הוא בהה באחד מהציורים הרבים שקישטו את הקיר. מהמרחק הזה לא יכולתי להבחין בפרטים, אך הכרתי את התמונה היטב. זו הייתה התמונה הכי קטנה באולם הנשפים, על בר צר וארוך, כשבקצה העליון שלה שובצו כוכבים בצבע כחול-כהה אשר החשיכו בצורה הדרגתית והפכו לאדום עמוק. הציור תיאר דמות יחידה: ערפד רישאני נופל, קפוא על מקומו, בחצי הדרך אל

מותו. גופו העירום עטוף ברובו על ידי כנפיים מכוסות נוצות כהות שהתפרשו סביבו, מלבד ידו המושטת בייאוש אל משהו שהוא ראה, אבל אנחנו לא.

אחרי עליית ההייג' לשלטון, רק מעט יצירות אומנות של הרישאנים נותרו במצודה. רובן נהרסו או צוירו מחדש כדי לתאר ערפדי הייאג'. לא ידעתי למה התמונה הזאת הצליחה לשרוד. אולי זה נראה לנכון לשמור אותה כי היא תיארה רישאני נידון לאבדון, נופל לתהומות הגיהנום, אפילו בזמן שהוא ניסה לגעת בשמיים.

היצירה הזאת זכתה למעט תשומת לב בהשוואה ליצירות האפיות והמלכותיות סביבה, שתיארו חגיגות של עשיית צדק שותתות-דם או ניצחונות מהוללים. התמונה הזאת שידרה שקט. עצב. כפעם הראשונה שראיתי אותה, כשהייתי רק ילדה, החזה שלי התכווץ. ידעתי מה זה להרגיש חסרת אונים. והרישאן הזה שנופל, עטוף בכנפיים שלא אפשרו לעוף, מושיט יד לגואל שלא נענה לו... היה הרמז היחיד שראיתי אי פעם לכך שגם ערפדים מכירים את ההרגשה הזאת של חוסר אונים.

אולי זו הסיבה שמצאתי את עצמי מסוקרנת מהדמות – כי הוא התבונן בציוור הזה, כשאף אחד לא הקדיש לו מעולם תשומת לב. הוא היה גבוה – גבוה אפילו יותר מרוב הערפדים – ובעל מבנה גוף רחב. הוא לבש ז'קט צמוד בסגול עמוק, אבנט בצבע ברונזה כרוך סביב מותניו. גם זה היה קצת מוזר. הסגנון היה דומה לבדי המשי הבהירים שכל ילודי-הלילה לבשו, אך הגזרה הייתה קצת מהודרת מדי, הניגוד היה בוטה מדי. שערו האדום-כהה – כמעט שחור – נפל על כתפיו בגלים פרוצים. אורך השיער היה יוצא דופן, שלא כמו הסגנונות המקובלים הגולשים או הקצוצים, שהועדפו על אנשי החצר של בית הלילה.

יכולתי לספור על יד אחת את מספר הערפדים ילודי-הלילה שגרו מחוץ לסיברינאג', שפגשתי. אולי צו האופנה היה שונה בחלקים המרוחקים של הממלכה. ובכל זאת...

הוא העיף מבט מעבר לכתפו, ישירות אליי. עיניו היו בצבע אדום-חלודה, צבע מספיק מרשים כדי שניתן יהיה להבחין בו גם מקצהו

השני של האולם. מבטו היה סקרני, בדומה לרבים אחרים שהתכוננו בו, אך עוצמת מבטו שתלה אותי במקום.

משהו פה היה מוזר. משהו –

”ניסית את אלה?”

”לעזאזל.”

קפצתי במקום.

לא שמעתי את האישה מגיעה, מה שהיה גם מביך וגם מסוכן. היא הייתה גבוהה ודקיקה, עם נמשים מפוזרים על עור הברונזה שלה, עיניים כהות גדולות, והילה של תלתלים שחורים מפוסלים סביב ראשה. היא חייכה, מושיטה לעברי מאפה בשר נוטף מיצים ורודים שהונח על קצות אצבעותיה.

”זה טעים להפליא.”

לא כל כך אהבתי שערפדים משתמשים במילה ”טעים” בזמן שהם עמדו קרוב אליי. התרחקתי ממנה שני צעדים.

”אני בסדר.”

”אהה, את מפסידה. זה –”

”אוראיה.”

וינסנט מעולם לא צעק. קולו היה רם מספיק כדי להישמע מהעבר השני של כל חדר שהוא. הסתכלתי מעבר לכתפי וראיתי אותו עומד בכניסה המקושטת של אולם הנשפים, מחווה לעבר המסדרון במסר חד-משמעי: **בואי נזוז.**

הוא לא היה צריך להגיד את זה פעמיים. מיהרתי בעקבותיו, בלי לטרוח להיפרד לשלום מהאישה, מרגישה אסירת תודה להפליא להשאיר מאחוריי את מאורת השיניים והטפרים הזאת.

ולמרות זאת, מצאתי את עצמי שולחת מבט נוסף בחזרה לתמונה. האיש נעלם. הרישאי הנופל ניסה להיאחז באוויר, ננטש פעם נוספת.

פרק רביעי

אני אף פעם לא שותה אלכוהול. אלכוהול של ערפדים חזק מדי בשביל בני אנוש, ומלבד זאת, טשטוש חושים הוא מעשה מסוכן בשבילי. גם וינסנט שתה לעיתים נדירות בלבד – כנראה בגלל אותן סיבות. לכן הופתעתי כשהוא הביא יין למגורים שלי. שתינו לגימות קטנטנות ואז הנחנו אותו בצד, מותירים אותו מיותר בזמן שישבנו בדממה, מקשיבים לרעשי הפיצוח של האש.

לבסוף, הוא דיבר. "אני חושב שאת מוכנה ככל שתוכלי להיות."
נשמע כאילו הוא מנסה לשכנע בעיקר את עצמו.
"האחרים ימעיטו בערכך," הוא המשיך. "תנצלי את זה. זה כלי נשק עוצמתי."

הוא צודק. למדתי לפני זמן רב שכלי הנשק הכי מוצלח שלי, הוא דווקא החולשה שלי. השתמשתי בה להרוג כמעט מדי לילה בשכונות העוני. רק שנכון לעכשיו, הרגשתי שזה לא מספיק.
בלעתי מעבר לגוש בגרוני. התבוננתי באבי בעודו מסתכל לתוך האש, אור אדום מפזז מעל הזוויות החיוורות והחדות על פניו. האם היה עצבני עד כדי כך בלילה שבו הוא הציע את מועמדתו לקג'ארי?

"זה מה שעשית?" שאלתי. "נתת להם להמעיט בערכך?"

הוא מצמץ, מופתע. לעיתים נדירות שאלתי אותו על התקופה שלו בקג'ארי. לעיתים נדירות שאלתי אותו משהו על העבר שלו. אולי לגימת היין הזאת, או המוות המתקרב והכמעט בלתי נמנע שלי, גרמו לי להיות קצת בוטה.

"כן", הוא אמר, לאחר רגע. "וכנראה בזכות זה זכיתי." כיום מצחיק לחשוב שניתן היה אי פעם להמעיט בערכו של וינסנט. אבל לפני מאתיים שנה, הוא היה רק אציל הייאג' נחות וצעיר. בית הלילה היה אז תחת שליטת הרישאנים ונראה כאילו המצב הזה יישאר ככה עוד מאות שנים.

"נלחצת?"

"לא. ידעתי מה אני צריך לעשות."

לנוכח הפקפוק הגלוי שלי, הוא משך בכתפו קלות. "בסדר", הוא הודה. "נלחצתי. אבל ידעתי שהקג'ארי הוא הדרך היחידה בשבילי לחיים ששווה לזכור אותם. מוות לא מפחיד בהשוואה לקיום חסר משמעות."

קיום חסר משמעות.

באופן בלתי צפוי, המילים הללו הכו בי בעוצמה. כי איזה קיום חסר משמעות יותר מזה? לחיות בחד מתמיד, מוגבלת על ידי הדם שלי והחולשה האנושית שלי? באופן הזה לעולם לא אוכל להיות משהו, כשאני נלחמת חזק כל כך רק כדי לשרוד עד שלעולם לא אוכל לעשות שום דבר אחר. לעולם לא אוכל להיות משמעותית... בשביל האנשים שלא היה להם דבר מלבדי.

הלסת שלי התהדקה חזק כל כך, עד שהיא רעדה. תפסתי את הכוס שלי ולגמתי עוד מהיין, בעיקר כי הייתי נואשת לעשות משהו עם ידיי. יכולתי להרגיש את עיניו של וינסנט עליי. יכולתי להרגיש את המבט שלו מתרכך.

"את לא חייבת לעשות את זה, נחשה קטנה שלי," הוא אמר ברכות.

"אני מבין רק עכשיו שאולי מעולם לא אמרתי לך את זה."

זה יהיה שקר לומר שלא התפתיתי לברוח – התפתיתי להתחבא במרווח שבין השידה והקיר, בדיוק כפי שעשיתי כשהייתי ילדה קטנה. חלק ממני המשיך תמיד להתחבא, כי לעולם לא אהיה משהו מלבד טרף.

לא, אלה לא היו חיים בעלי משמעות. אלה לא היו אפילו חיים.

"אני לא פורשת," אמרתי.

הסתכלתי מטה לעבר כף ידי – על טבעת הכסף העדינה שעל

הזרת הימנית שלי. פס פשוט עם יהלום שחור קטנטן, שלא היה גדול יותר מהפס עצמו.

היא הייתה בכיסי כשווינסנט מצא אותי כילדה. אהבתי לחשוב שהיא הייתה שייכת לאימי. אולי זה היה רק תכשיט זול וחסר חשיבות. כנראה לעולם לא אדע.

בהיסח הדעת, שפשפתי את הטבעת. אפילו התנועה הזעירה הזאת לא חמקה מעיניו של וינסנט.

"הייתי מוצא אותם בשבילך, אם יכולתי," הוא אמר. "אני מקווה שאת מבינה את זה."

ליבי נצבט. לא אהבתי להודות בגלוי בתקוות שלי. זה גרם לי להרגיש... מטופשת. ילדותית. על אחת כמה וכמה לשמוע את וינסנט מתייחס אליהן בקול רם.

"אני יודעת."

"אם אי פעם יהיה לי תירוץ, אם יהיה אי פעם מרד –"

"וינסנט. אני יודעת. אני יודעת שאתה לא יכול ללכת לשם." נעמדתי וקימטתי את מצחי לעברו ועיניו נפנו אל האש, נמנעות משלי. לעזאזל, זה מוזר, לראות את וינסנט נראה כאילו הוא סובל ממשוהו שדומה לאשמה.

לפני עשרים שנה, וינסנט חילץ אותי מההריסות בעקבות מרד רישאני נורא. העיר שעזבתי מאחור, או מה שנשאר ממנה, הייתה עמוק בתוך השטח הרישאני. וינסנט נכנס לשם אז אך ורק בגלל ההתקוממות שנתנה לו היתר לכך, אבל עכשיו? ניאקסיה הגנה על השטח הזה. למלך הייאג' הותר להיכנס לשם רק במהלך מלחמה בין השבטים, ולמרות הגיחוך בלקרוא למתח הנצחי הזה "שלום", לאבי לא היה שום תירוץ הגיוני לפלוש לשם כדי לחפש את המשפחה שלי.

אם מישהו מהם שרד. סביר להניח שלא. מי שהיה בבית הזה כשווינסנט מצא אותי, לא שרד. אבל האם היו אחרים? האם היה שם מישהו שחיפש אחריי?

ידעתי את התשובה ההגיונית. החיים של בני האנוש היו שבריריים כל כך. ובכל זאת, זה לא מנע מהפינות החשוכות במוחי לתהות.

לתהות איפה הם נמצאים. לתהות איך הם סבלו. לתהות אם מישהו מהם זכר אותי.

לא זכרתי אותם. אולי בגלל זה התגעגעתי אליהם כל כך. חלום יכול להיות מה שאתה צריך שהוא יהיה, ואולי הגרסה בת השתים-עשרה שלי הייתה צריכה להשלים את החתיכה החסרה בפאזל באמצעות הצלתם, כדי שאוכל להרגיש שלמה עם עצמי סוף-סוף. "בקרוב", מלמל וינסנט. "בקרוב תהיי מספיק חזקה כדי להגיע לשם."

בקרוב.

לא, וינסנט לא יכול לפעול בנדרון, אבל אני אוכל – אם אהיה חזקה יותר מבני אנוש. אצטרך להיות חזקה יותר, אפילו מרוב הערפדים.

אוכל לעשות את זה אם אהיה חזקה כמו וינסנט בעצמו.

אם אנצח בקג'ארי, זו תהיה המשאלה שלי מניאקסיה: להפוך לקוריאטית של וינסנט. להיות כבולה לליבו. קשר קוריאטי היה דבר רב עוצמה – על גבול האגדי – שניתן רק פעמים בודדות בהיסטוריה, והוענק אך ורק על ידי ניאקסיה בעצמה. זה יפשוט מעליי את האנושיות שלי, ויהפוך אותי לערפדית בלי הסיכונים במהפך, שהסתיים במוות ביותר ממחצית מהמקרים. זה יכבול את הנשמה שלי לווינסנט, הכוח שלו יהפוך לשלי, ושלי יהפוך לשלו. לא שהיה לי הרבה מה להציע לו, כמובן. העובדה שהוא מוכן בכלל להציע לי כזאת מתנה, הייתה בגדר הצהרת אהבה שלו כלפיי.

בתור הקוריאטית שלו, אהיה מספיק חזקה כדי להציל את המשפחה שהולידה אותי, ולהפוך לבת האמיתית של הגבר שגידל אותי. אני אהיה אחת מהאנשים הכי חזקים בבית הלילה. אחד האנשים הכי חזקים בעולם.

ואיש לא ימעט בערכי שוב.

"בקרוב", הסכמתי.

הוא שלח לעברי חיוך קלוש ואז התרומם. "את מוכנה?"

"כן". אבל למילה הייתה טעם של אפר בפי.

לאורך השנים, ניסיתי פעמים רבות להתפלל לניאקסיה. לא ממש הרגשתי משהו – אולי כי כבת אנוש, לא באמת הייתי אחת מהילדים

שלה. אבל כשווינסנט הביא את הקערה והפגיון המשובץ באבני חן, כשהוא חתך את ידי ונתן לדם האנושי והחלש שלי לטפטף לתוך הזוהב המרוקע, השיער סמר בעורפי. וינסנט לחש תפילות בשפת האלים העתיקה, אגודלו לחץ על הפצע כדי לסחוט טיפה אחר טיפה לתוך המנחה.

עיניו התרוממו כדי לפגוש את עיניי.

"ניאקסיה, אם האופל הרעבתני, הרחם של הלילה, של הצללים ושל הדם. אני נותן לך את אוראיה של ילודי הלילה. היא הבת שליבי נתן לי, בדיוק כמו שליבי עשה אותי לבנג. נוכחותה בקג'ארי תהיה המתנה הגדולה ביותר שאי פעם אציע לך." אולי דמיינתי שקולו נשמע חנוק, ממש קצת. "מלבד, אולי, הניצחון שלה." לעזאזל. לא ציפיתי שזה יהיה קשה כל כך.

לא, לא הייתי בדיוק תומכת נלהבת. אבל כעת הרגשתי את הנוכחות של האלה, לוקחת את מנחת הדם שלי ומבטיחה לי בתמורה רק עוד דם. תהיתי אם היא רק תמשיך לקחת ולקחת ולקחת, עד שלוורידים בני התמותה המסכנים שלי לא יישאר עוד מה לתת לה. המילים שיקבעו את גורלי נותרו תלויות באוויר, סמיכות כמו עשן.

"אני מציעה לך את עצמי, ניאקסיה. אני מציעה לך את הדם שלי, הלהב שלי, הבשר שלי. אני אתחרה בקג'ארי. אתן לך את הניצחון שלי, או שאתן לך את המוות שלי." ואז המילים החותמות לסיום:

"אג'ה סאראטה."

קחי את האמת שלי.

"אג'ה סאראטה," הדהד וינסנט, מבטו לא עוזב את שלי.

טיף, טיף, טיף, כשהדם שלי טפטף באיטיות.

ככל הנראה, הצלחתי לישון אך ורק בזכות לגימות היין הזעירות האלה. לבסוף, השחר הגיע ווינסנט הלך לישון. שכבתי במיטה,

בוהה בכוכבים המצוירים על התקרה שלי. הפצע בידי פעם. סביר להניח שהקג'ארי יתחיל רק בעוד כמה ימים, אבל המנחה שלי הבהירה לפתע עד כמה זה ממשי, בדרך שלא קרתה לפני כן.

כשהתשישות אילצה את עיניי להיעצם, השקיעה כבר עמדה שוב בפתח, בעוד הפגיונות שלי צמודים לצידי. רק ליתר ביטחון.

כשהשינה נפלה עליי, חרדה וחסרת מנוחה, חלמתי על ביטחון. בקושי זכרתי את חיי הקודמים. אבל החלומות היו דרך מוצלחת להשלמת זיכרונות נשכחים. אלה היו בליל של תחושות, כמו ציורים שהצבע שלהם דולל מדי. בית טיט קטן עם רצפות סדוקות. חיבוק בין זרועות חזקות, לחי עם שיער מדובלל וריח לכלוך וזיעה. אוכל נטול דם – מתוק להחריד, בהיעדר עקצוץ מתכתי – מתפורר על הלשון שלי.

חלמתי על קול עייף מקריא לי סיפור, ועל כך שאני לוקחת כמובן מאליו שהסוף הטוב יגיע, כי לא הכרתי שום אפשרות אחרת.

שנאתי את החלומות האלה. היה קל יותר לא לזכור את הדברים האלה ואת העובדה שהם תמיד הסתיימו באותו אופן.

אור הירח קרן דרך החלונות הנעולים היטב. כאשר הערפדים הגיעו, עוד ועוד ועוד כנפיים חסמו את פסי הכסף האלה.

שני הגופים הקטנים מיהרו לצאת מהמיטה כדי להסתכל על השמיים. פחדתי מדי. משכתי את השמיכות מעל ראשי.

לכבות את האש, מהר, לחשו הנשים. לפני –

קראק. קראק. קראק.

עצמתי חזק את עיניי כשהחלו הצרחות במרחק, מתגברות ומתקרבות יותר ויותר.

בזמן שהטיט סביבי החל לרטוט ולרעוד – כשהרצפות התבקעו והקירות התמוטטו והנשים צרחו, וצרחו וצרחו –

קראק.

קראק.

הצרחות ליוו אותי כשהתעוררתי – רבות כל כך עד שאוזני לא יכלו להבחין בין הקולות, לא יכלו להבין איפה הסתיים החלום שלי ואיפה החלה המציאות.

עיניי נפקחו ונתקלו רק בקיר שחור בלתי חדיר. חשכה מוחלטת, סמיכה כל כך עד שהרגשתי מחנק. הידיים שלי הושטו לפנים, נאחזות בכלום.

המחשבה המבולבלת הראשונה שלי הייתה, למה העששיות שלי כבו? אף פעם לא נתתי לעששיות שלי להיכבות.

ואז, לאט מדי, הבנתי שאני לא נמצאת בחדר שלי. ריח של עסיס ענבים ודם צרב את נחיריי. כפות ידיי נלחצו אל הרצפה. מרצפות קשות, מאובקות.

התזכורת הכואבת של הפצע הטרי, כתוצאה מהמנחה שלי, פילסה את דרכה למוחי הקודח. האימה התגברה כשצירפתי את החתיכות יחד.

לא. זה מוקדם מדי. היו אמורים להיות לי עוד כמה ימים, הייתי אמורה ל –

זיכרון קולו של וינסנט הדהד במוחי:

זה יכול לקרות בכל רגע. היא אוהבת להתנהג בצורה בלתי צפויה.

התרוממתי והזדקפתי. החרדה התגברה, אך אילצתי אותה לשקוע בחזרה. לא, אני לא יכולה להרשות לעצמי להיבהל. כי זה היה זה. זה היה זה. הקג'ארי החל.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן